

Гергьовден

Гергьовден, 6 май, е единственият религиозен и светски празник. Това е денят, в който българите почитат Св. Георги Победоносец- покровител на стадата и на животновъдите. Също така е ден на храбростта и на българската армия.

Според едно българско предание Свети Георги е брат близък на Свети Димитър и двамата са си раздели годината по братски - за свети Георги лятото, а за свети Димитър - зимата. И ако на Димитровден се разпускат работниците, то след Гергьовден се наемат новите - овчари, чираци, слуги и започва да кипи усилен труд.

ΑΓΙΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ST. GEORGE

ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΑΓΙΟΥ

ΒΙΝΤΑ

Обреди за здраве

- В нощта срещу празника, преди да пропеят петлите, хората отиват на някоя ливада или поляна, където се търкалят в утринната роса, защото народното вярване твърди, че по това време на годината всичко е „повито с блага роса“, като по-рано търкалянето в росата се е правело наголо. Вярващите ходят боси по росата или си мият лицето и ръцете с нея, другаде пият роса. Къпането в роса се прави от християните, за да са здрави и да не ги боли кръст през годината. Къпят се в роса и неплодни жени с вярата, че така ще станат плодови.

Обреди за плодородие

- След къпането в росата, на връщане към домовете си, хората берат свежи зелени растения, с които окичват вратите и праговете на домовете си, оборите и кошарите, слагат се на завивките на децата и на хомотите на добитъка, правят се венци и се слагат на главите на домашните животни. Ергените кичат със зеленина дворните врати на любимите си, а момите вият китки и венци и ги слагат в косите си. На някои места е разпространен обичаят на Гергьовден да се правят люлки. Те се връзват на високо разлистено дърво и момците люлеят момите, като това е съпроводено с песни и закачки.

Празничното гергьовско агне

- Според традицията гергьовският курбан се прави от първото родено от началото на годината мъжко агне. В повечето случаи се предпочита цветът на козината му да е бял и много рядко се коли черно агне. Преди да го заколят, задължително носят агнето в църковния двор, където свещеникът прочита специална молитва. Ако няма такава възможност, вместо на него такава молитва се прочита върху сол, с която захранват животното преди заколването. Върху главата на животното се поставя венче от зеленина, а на дясното му рогче или и на двете рогчета се запалва по една свещ.

Ден на храбростта

- Денят на храбростта започва да се чества от българската армия още с нейното създаване.
- С указ от 1 януари 1880 г. княз Александър Батемберг учредява военния орден „За храброст” - отличие, с което се удостояват извършилите подвиг в името на родината.
- През войните в периода 1912-1918 г. макар и в бойни условия празникът продължава да се отбелязва. Той се чества всяка година с отслужване на панихида за загиналите и молебен за живите. Прави се преглед на войсковите части от върховния главнокомандващ на българската армия и велик магистър на ордена „За храброст”. Тържеството завършва с военен парад.
- През 1946 г. комунистическото управление прекъсва традицията на празника, обявявайки го само за Ден на пастира. Традицията е възстановена на 27.01.1993г.

- Съвременният празник започва в 9 часа пред паметника на Незнайния воин в София, където патриархът или друг представител на висшия клир на Българската православна църква отслужва панихида за загиналите военнослужещи, молебен за живите и празничен водосвет на бойните знамена и знамената-светини. Поднасят се венци и цветя в памет на падналите в бой войници.
- В последните години парадите се откриват от прелитащ над площада вертолет „Ми-17“ с развят на него българския национален флаг. Парадът по традиция се приема от върховния главнокомандващ – Президента на републиката.

По време на парада, при изпълнението на Националния химн, се произвеждат и артилерийски салюти.

Военен парад по случай Деня на храбростта на 6 май 2007 г.

Парадът завършва на обяд с тържествената смяна на почетния гвардейски караул пред Президентството.

Благодаря за вниманието!

Изготвила: Грета Николова V клас